

SUHAIL IBN `AMR

Från befrielse till martyrskap

När han tillfångatogs av muslimerna i slaget vid Badr närmade sig Omar Ibn Al-Khattaab Allahs Sändebud ﷺ och sade: "O Allahs Sändebud, låt mig dra ut tänderna på Suhail Ibn Amr så att ingen talare längre reser sig mot dig efter denna dag."

Den store Sändebudet svarade: "Nej, Omar. Jag behandlar ingen hårt, och Allah skall inte skada mig, om än jag är en Profet." Sedan kom Omar närmre till honom och Profeten sade: "Kanske skall Suhail en dag inta en ståndpunkt som gör dig glad."

Så gick Sändebodets profetia i uppfyllelse. Quraishs störste talare, Suhail Ibn `Amr, förvandlades till en lysande och bländande talesman för islam. Denne avgudadyrkare som alltid stått mot islam förvandlades till en lydlig troende. Hans ögon slutade aldrig gråta av fruktan för Allah. En av Quraishs främste hövdingar och ledare för dess armé förvandlades till en ytterst hård kämpe på islams väg — en kämpe som lovade sig själv att vara uthållig och hålla ut i mod, självbehärskning och kamp tills han dog på den vägen, på det att Allah kanske skulle förlåta hans tidigare synder.

Vem var då denne envetne avgudadyrkare? Han var Suhail Ibn `Amr, en av Quraishs framstående ledare och en av dess vise män och klartänkta

personer.

Det var han som Quraish utsåg för att övertyga Sändebudet att ändra sig och avhålla sig från att komma in i Makkah under Hudaibiyah-året. I slutet av år 6 e.H. begav sig Sändebudet och hans följeslagare till Makkah för att besöka det Heliga Huset och utföra `Umrah. De ville inte ha krig och var inte förberedda att strida.

Quraish visste att de var på väg till Makkah, varför de begav sig ut för att blockera vägen och hindra dem från att nå sitt mål. Situationen blev kritisk och hjärtana spändes. Sändebudet sade till sina följeslagare: "Quraish kallar mig inte idag till en plan, utan frågar mig i stället om släktskapsbanden. Och dem gav jag dem."

Quraish började sända sina budbärare och representanter till Profeten, och han meddelade dem alla att han inte kommit för att strida utan för att besöka det Heliga Huset och ära dess helighet. Varje gång en av deras representanter återvände sände de en annan efter honom, mer kraftfull och orubblig och mer övertygande, tills de valde Urwah Ibn Mas'uud Ath-Thaqafiy. Han var bland de starkaste och klyftigaste av dem. Quraish trodde att Urwah skulle kunna övertala Sändebudet att vända om; han kom dock snabbt tillbaka till dem och sade: "O Quraishs folk, jag begav mig visst till den persiske kejsaren i hans rike och Caesar i hans rike och Negus i hans rike — men vid Allah, jag svär att jag aldrig sett en kung vars folk ärar honom som Muhammads följeslagare ärar honom. Jag såg kring honom ett folk som aldrig skall ge vika för det onda. Vad tänker ni göra och vad är er åsikt?"

Vid det tillfället insåg Quraish att det inte fanns något sätt för deras försök att lyckas, varför de beslutade sig för att ta till förhandling och försoning. De valde för denna uppgift den lämpligaste av sina hövdingar. Det var Suhail Ibn `Amr.

Muslimerna såg Suhail komma mot dem, kände igen honom och förstod att Quraish föredrog fredskapandets och den ömsesidiga förståelsens väg när de till sist sände Suhail. Suhail satte sig framför Sändebudet och ett långt samtal ägde rum som slutade med ett fredsavtal. Suhail försökte vinna mycket för Quraish. Den toleranta mildhet, ädla sinnelag och utmärkta sätt på vilket Sändebudet ledde förhandlingarna och fredsarbetet hjälpte honom att uppnå det.

Dagarna gick tills år 8 e.H. kom. Sändebudet och muslimerna begav sig ut för erövringen av Makkah sedan Quraish brutit sitt avtal med Allahs

Sändebud.

Muhaajiruun återvände till sina hem som de tidigare med tvång drivits ut ifrån. De återvände och med dem Ansaar, som tagit hand om dem i sin stad och föredragit dem framför sig själva.

Med sina standar som fladdrade segersälla mot himlen öppnade Makkah alla sina portar och avgudadyrkarna stannade i bestörtning. Vilket öde och vilket slut väntade dem denna dag, eftersom det var de som tidigare gjort muslimerna ont genom att döda dem, bränna dem, pina dem och svälta dem? Den nåderike Profeten ﷺ ville inte lämna dem länge under trycket av dessa försvagande känslor. Han tog emot dem och vände sig till dem på ett gott och ädelt sätt och sade till dem med sin nåderike röst, flödande ömt och kärleksfullt: "O Quraishs folk, vad tror ni att jag skall göra med er?"

Då trädde islams tidigare fiende, Suhail Ibn `Amr, fram och svarade: "Vi tror att du skall behandla oss väl, O ädle broder och son till en ädle broder."

Ett leende format av ljus framträdde på Allahs Älskades läppar och han ropade till dem: "Gå, ni är fria, befriade." Dessa ord kom inte från den segerrike och triumferande Sändebudet utom för att förvandla människor med levande känslor genom att smälta dem till lydnad, ödmjukhet och botfärdighet. I samma ögonblick stimulerade denna situation, fylld av ädlighet och härlighet, alla Suhail Ibn `Amrs känslor, varför han överlät sig till Allah, världarnas Herre. Hans islam var vid det tillfället inte en besegrad mans underkastelse, resignerad inför ödet. Det var — såsom hans framtid skall avslöja i det följande — en man som överväldigades och förtjusades av Muhammads majestät och den storhet hos religionen som Muhammad visade i sitt uppträdande i enlighet med dess läror och anvisningar. Dessa läror — såsom han uppfattade dem — förmedlade en extraordinär välvilja, vänskap och hängivenhet.

De som tillkännagav sin islam på Makkah erövringens dag tilldelades benämningen "At-Tulaqaa'" — eller de som av Profetens förlåtelse fördes från avgudadyrkan till islam när han sade till dem: "Gå, ni är fria." I enlighet med detta lyftes en del av dessa Tulaqaa' (eller de befriade) av sin uppriktighet till en avlägsen horisont av offer, dyrkan och renhet som placerade dem i första ledet bland Profetens rättfärdiga och hängivna följeslagare. Bland dessa var Suhail Ibn `Amr.

Islam formade och gestaltade honom på nytt och förfinade alla hans

ursprungliga förmågor och gåvor och — vad mer är — ökade dem och ställde dem alla i sanningens, godhetens och troens tjänst. De beskrev honom med dessa ord: ”Den vänlige, generöse, framstående. Den som ber mycket och fastar och ger allmosa och läser Koranen och gråter av fruktan för Allah.”

Det var Suhailes storhet. Ty trots att han antog islam på Makkah erövringens dag — och inte dessförinnan — ser vi honom sanningsenligt bekräfta sin islam och dess visshet, i den mån att han utmärkte sig i den med distinka framsteg, ansträngande sig av hela sitt hjärta. Han förvandlades till en tillbedjare, försagd och avhållsam — och till en som offerar sig och kämpar på Allahs och islams väg.

När Sändebudet transporterades till den Högste Allsmäktiges sällskap nådde nyheten snart Makkah. Suhail bodde vid det tillfället där, och muslimerna överväldigades av uppror och förvirring, precis som muslimerna i Al-Madiinah. Förvirringen i Al-Madiinah skingrades dock av Abu Bakr vid det tillfället med hans avgörande ord: ”Den som dyrkar Muhammad — vet att Muhammad är död; och den som dyrkar Allah — Allah lever sannerligen och dör aldrig.”

Så förvånades vi när vi såg Suhail inta samma ståndpunkt i Makkah som Abu Bakr i Al-Madiinah. Han samlade alla muslimerna där och stod och bländade dem med sina frälsande ord och meddelade dem att Muhammad verkligen var Allahs Sändebud och att han inte dog förrän han hade fullgjort sitt uppdrag och framfört budskapet, och att de troendes plikt gentemot detta budskap var att ivrigt ägna alla sina ansträngningar åt det i enlighet med hans metod och tillvägagångssätt.

Tack vare Suhailes ståndpunkt och hans rätt riktade ord och starka tro avväjde han den splittring och det inbördeskrig som nästan utrotat och ryckt upp tron hos Makkabs folk när nyheten om Sändebodets död nådde dem.

Sade inte han — Sändebudet — till Omar den dag Omar bad Profeten ﷺ om tillåtelse att dra ut Suhailes två tänder när han tillfångatogs vid Badr: ”Lämna dem, kanske skall de en dag göra dig glad.”

Så den dag nyheten om Suhailes ståndpunkt i Makkah och hans bländande tal som stärkte tron i muslimernas hjärtan nådde muslimerna i Al-Madiinah, mindes Omar Ibn Al-Khattaab sin Sändebuds profetia och skrattade länge — ty dagen hade kommit då islam gynnades av Suhailes två tänder som Omar velat krossa och rycka ut.

När Suhail antog islam på Makkah erövringens dag och sedan han smakat troens sötma ålade han sig ett löfte som han sammanfattade i dessa ord: Vid Allah, jag lämnar inga situationer och slag mot avgudadyrkarna utan att stödja muslimerna lika mycket, och ingen rikedom jag spenderat med avgudadyrkarna utan att spendera ett lika stort belopp med muslimerna. Kanske skall mitt stöd för muslimerna följas av ett ännu större stöd. Jag stod länge med avgudadyrkarna framför deras avgudar — låt oss nu stå länge med de troende i Allahs, den Ende och Ensammes, närvaro.

Så började han be och be och fasta och be. Han lät inte en chans gå förbi som kunde skärpa hans ande och föra honom nära sin Herre den Högste utan att ta en tillräcklig del av den.

Så stod han i sitt förflutna med avgudadyrkarna i situationer av förtryck och krig mot islam. Låt honom nu ta sin plats i den muslimska armén och tappert strida för att med sanningens bataljon utsläcka den persiske kungens eld — han som brukade dyrka avgudar och falska gudar istället för Allah — och strida för att bränna ödet för de folk som deltog i denna falska dyrkan. Låt honom också strida för att med sanningens bataljon förstöra Roms mörker och dess orättvisa och sprida enhetsgudsläran ord och fruktan för Allah till varje plats.

Så begav han sig med den muslimska armén till Syrien och deltog i dess krig. På Yarmuukens dag kastade sig muslimerna modigt in i striden och mötte skada, våld och fara. Suhail Ibn `Amr var nästan flygande av glädje när han på denna avgörande dag fann den rika möjligheten att med hela sin själ göra ansträngningen att utplåna jahiliyyans synder och misstag från innan han antog islam. Han brukade älska sitt hus i Makkah djupt, i den mån att det fick honom att glömma sig själv. Trots detta vägrade han att återvända dit efter muslimernas seger över Syrien och sade: "Jag hörde Allahs Sändebud säga: 'Rangen och positionen för en av er som tillbringar en timme i Allahs sak är bättre för honom än hans arbete under hela hans liv.' Därför skall jag kämpa på Allahs väg tills döden, och jag skall inte återvända till Makkah."

Och Suhail dog trogen sitt löfte och fortsatte att kämpa resten av sitt liv engagerad i sin religion tills hans utsatta tid kom. Så flög hans ande hastigt till Allahs nåd och Hans välbehag.